

Upíří
Deníky

OSVOBOZENÍ

L.J. SMITH

FRAGMENT

Osvobození

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy v edici:

Lisa J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Eden Maguire – Krásní mrtví – Arizona

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Vražedná pomsta

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Síla vzdoru

Lisa J. Smith

Upíří deníky – Osvobození – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Odpoledne po Elenině „pokání“ Damon najal pokoj ve stejném bloku, kde bydlel doktor Meggar. Lady Ulma zůstala v ordinaci doktora Meggara, dokud ji Sage, Damon a doktor společnými silami úplně neuzdravili.

Nyní už vůbec nemluvila o smutných zážitcích. Vyprávěla jim spousty příběhů o domově svého dětství, až měli pocit, že znají každyčký pokoj a dokázali by se tam orientovat i poslepu.

„Teď už je z toho asi akorát tak příbytek pro krysy a myši,“ prohlásila teskně na konci jednoho vyprávění. „A taky pavouky a mûry.“

„Ale jak to?“ divila se Bonnie, která nepostřehla signály, že má mlčet, jež jí vysílaly Meredith a Elena.

Lady Ulma zaklonila hlavu a zahleděla se do stropu.

„To kvůli... generálu Verantzovi. Tomu stárnoucímu démonovi, který si mě všiml, když mi bylo teprve čtrnáct. Když zorganizoval útok na náš domov, zavraždili každou živoucí bytost, kterou tam našli – kromě mě a mého kanárka. Moje rodiče, prarodiče, tety i strýce... i moje mladší bratry a sestry. Dokonce i moje kotě, které spalo na parapetu. Generál Verantz rozkázal vojákům, aby mě před něj předvedli, tak, jak jsem byla, jenom v noční košili a bosou, s neučesanými vlasy, které se mi uvolnily z copu. Vedle sebe měl klec s mým kanárkem, která byla zakrytá nočním přehozem. Byl ještě živý a poskakoval po bidýlku, veselý jako vždycky. A tím mi nějak všechno ostatní připadalo ještě mnohem hrůznější – a zároveň jako ve snu, to se nedá popsat.

Když mě předvedli před generála, dva z jeho mužů mě museli držet, vlastně mě spíš podpírali, než aby mi bránili v útěku. Víte, byla jsem tak mladičká a chvílemi jsem asi upadala do mdlob. Přesto si pamatuju doslova, co mi tehdy generál pověděl. Prohlásil: „Řekl jsem tomuto ptákovi, aby zpíval – a on zazpíval. Řekl jsem tvým rodičům, že ti chci prokázat tu čest, že se staneš mou manželkou – a oni odmítli. A teď se tu rozhlédni. Chci vědět, jestli budeš jako tvůj kanár, nebo jako tví rodiče.“ Pak ukázal do temného kouta místnosti – pokoj byl samozřejmě osvětlený jenom loučemi, z nichž většina byla na noc zhasnutá –, ale bylo tam dost světla, abych doká-

zala rozeznat, že v tom koutě je hromada kulatých předmětů a každý má po straně trs trávy. To alespoň byla moje první myšlenka – doopravdy. Tak nevinná jsem bývala, a jsem přesvědčená, že jsem měla myšlení otupělé šokem.“

„Prosím,“ snažila se ji zastavit Elena a něžně lady Ulmu pohladila po ruce. „Nemusíš nám to všechno vyprávět. Chápeme, že...“

Ale zdálo se, že lady Ulma její slova nevnímá. Pokračovala: „A pak jeden z generálových mužů zvedl jakousi kulatou věc, vypadalo to jako kokosový ořech s mohutným trsem listů nahoře. Ležérně s ní pohupoval a pak jsem si všimla, že ten porost je spletený do copu – a najednou jsem uviděla, co to je doopravdy. Byla to hlava moje maminky.“

Elena bezděčně polkla. Lady Ulma se dívala na dívky klidnýma suchýma očima. „Předpokládám, že si o mně myslíte, že jsem hrozně necitelná, když dokážu o takových věcech mluvit, aniž bych se zhroutila v slzách.“

„Ne, ne...“ chvatně ji přerušila Elena. Ona sama se třásla, přestože svou parapsychickou vnímavost snížila, jak jen to šlo; tiše doufala, že Bonnie neomdlí.

Lady Ulma pokračovala: „Válka, výbuchy násilí a tyranie – to je svět, ve kterém žiju od chvíle, kdy jsem tehdy přišla o svoji dětskou nevinnost. Jedině laskavost mě teď už dokáže ohromit a naplnit mi oči slzami.“

„Ach, neplač,“ zvolala Bonnie a objala ji. „Neplač, jsme tu s tebou.“

Mezitím na sebe Elena a Meredith pohlédly se zdviženým obočím a letným pokrčením ramen.

„Prosím, neplač,“ přidala se Elena a s mírně provini-
lým pocitem se rozhodla uskutečnit další plán A. „Ale řekni, proč vaše rodinné sídlo skončilo v tak hrozném stavu?“

„To generálovou vinou. Posílali ho do vzdálených míst, aby tam sváděl bláznivé a nesmyslné boje. Když odjížděl, brával s sebou většinu své družiny – včetně otroků, kteří v té chvíli patřili mezi jeho oblíbené. Jednou odjel, bylo to tři roky potom, co napadl náš dům, a já jsem mezitím upadla v nemilost, takže si mě nevybral, abych ho doprovázela. A to bylo moje štěstí. Celý jeho prapor byl smeten nepřítelem. Členové domácnosti, kteří jeli s ním, byli zabiti nebo uvrženi do otroctví. Neměl žádného dědice, a tak veškerý jeho majetek propadl koruně – a nebyl dál nijak využíván. Leží ladem a bez užitku celé ty roky a bezpochyby byl mnohokrát vypleněn. Ale jeho pravé tajemství, tajemství drahokamů, zůstalo neodhaleno... tedy alespoň pokud já vím.“

„Tajemství drahokamů?“ zašeptala Bonnie a znělo to jako titul nějakého tajemného příběhu. Pořád ještě objímala jednu paží lady Ulmu.

„Jaké tajemství drahokamů?“ zeptala se Meredith po-

někud vyrovnaněji. Elena nedokázala ani promluvit, jak ji zamrazilo – jako by vstoupila do jakési tajemné hry.

„Za dob mých rodičů bývalo zvykem ukrývat jmění někde na vlastních pozemcích – a to místo znali výlučně členové rodiny. Samozřejmě, že můj otec, který vyráběl šperky a obchodoval s nimi, měl mnohem víc co schovávat, než většina lidí tušila. V domě zřídil nádherný pokoj, který připomínal Aladinovu jeskyni. Měl tam svoji dílnu, surové drahokamy i dokončené šperky, jemně opracované k dokonalé kráse, které vyráběl na objednávku nebo pro moji maminku nebo jen podle své představivosti.“

„A tu místnost nikdy nikdo nenašel?“ divila se Meredith a v hlase se jí objevil jemný nádech skepse.

„Pokud ano, nikdy jsem se o tom nedoslechla. Samozřejmě tenkrát by bývali mohli dostat ty informace z mých rodičů – ale generál nebyl pečlivý a trpělivý upír nebo kitsune, byl to jenom krutý a netrpělivý démon. Když se prohnal celým domem, zabil mi přitom rodiče a ani ho nenapadlo, že i já ve svých čtrnácti letech bych o úkrytu mohla něco vědět.“

„Ale vědělas...“ zašeptala Bonnie, kterou ten příběh úplně pohltil.

„Věděla. A vím to pořád.“

Elena polkla. Pořád se snažila zůstat klidná, víc se podobat Meredith a zachovat si chladnou hlavu. Ale zrovna

když otevřela pusu, aby pronesla něco chladnokrevného, vyhrkla Meredith: „Tak na co čekáme?“ a vyskočila na nohy.

Zdálo se, že lady Ulma je nejklidnější osobou v celé místnosti. Vypadalo to, že je mírně překvapená a skoro se až stydí. „Chceš říct, že bychom měly požádat našeho pána o audienci?“

„Chce říct, že bychom měly odsud vypadnout a dojet si pro ty drahokamy!“ vykřikla Elena. „Ačkoliv máš pravdu, Damon by nám mohl hodně pomoci, pokud tam bude něco těžkého ke zvedání. A Sage taky.“ Nedokázala pochopit, proč lady Ulma neprojevuje větší nadšení.

„Copak to nechápeš?“ sypala ze sebe, jak se její mysl rozletěla mílovými skoky vpřed. „Mohla bys znovu vybudovat svůj dům! Můžeme ti ho pomoci opravit do té podoby, jaký býval, když jsi byla malá. Tedy, chci říct, pokud bys chtěla se svými penězi udělat zrovna tohle. Ale já bych si přála tu Aladinovu jeskyni alespoň *vidět!*“

„Ale – no,“ zdálo se, že lady Ulma má nějaké obavy. „Já jsem chtěla požádat pana Damona ještě o další laskavost – i když peníze z drahokamů by mu to mohly ulehčit.“

„Tak řekni, co si teda přeješ?“ pokoušela se Elena o trpělivost. „A nemusíš říkat pan Damon. Před pár dny ti daroval svobodu, pamatuješ?“

„Ale to byl jistě jenom – jenom projev radosti v tom

okamžiku?“ Lady Ulma se stále tvářila nejistě. „Neučil to oficiálně u Úřadu pro otroctví nebo tak, že?“

„Pokud to neudělal, tak jedině proto, že o žádných oficiálních nemá ani ponětí!“ vykřikla Bonnie ve stejnou chvíli, kdy Meredith prohlásila: „My opravdu neznáme protokol a zdejší zvyky. Takhle se to tedy musí udělat?“

Lady Ulma se zmohla jen na přikývnutí hlavou. Elena se cítila zahanbeně. Tušila, že pro tuto ženu, která byla otrokyní přes dvacet let, musí být opravdová svoboda něčím, čemu jen těžko dokáže uvěřit.

„Damon to myslel vážně, když prohlásil, že jsme všechny svobodné,“ řekla a klekla si ke křeslu lady Ulmy. „Jenom prostě nevěděl o všech povinnostech, které jsou s tím spojené. Když nám řekneš, co se má udělat, povíme mu to a pak můžeme společně odjet na tvoje bývalé panství.“

Chystala se vstát, když vtom Bonnie podotkla: „Něco je špatně. Není tak šťastná jako předtím. Musíme zjistit, v čem je problém.“

Elena poněkud pootevřela své parapsychické vnímání a zjistila, že Bonnie má pravdu. Zůstala tedy dál u Ulmi na křesle.

„Tak co se děje?“ ptala se dál, protože jí připadalo, že Ulma se nejlépe dokáže svěřovat právě jí.

„Doufala jsem,“ odpověděla lady Ulma pomalu, „že by snad pan Damon mohl vykoupit...“ Začervenala se,

ale statečně pokračovala dál: „Že by mohl vykoupit ještě jednoho otroka. Toho, který je otcem mého dítěte.“

Nastal okamžik naprostého ticha a pak se všechny dívky najednou rozpovídaly – evidentně se snažily nezmínit to, co všechny předpokládaly, totiž že otcem dítěte je starý Drohzne.

Ale samozřejmě, že to tak nemohlo být, spílala Elena sama sobě. Ona přece má z toho těhotenství *radost* – a kdo by mohl mít radost z toho, že má dítě s takovou nechutnou obludou, jako byl starý Drohzne? Kromě toho, on neměl nejmenší potuchy o tom, že je Ulma těhotná – a bylo mu to jedno.

„To se ale snadněji řekne, než udělá,“ pokračovala lady Ulma, když se šum uklidňování a otázek trochu utišil. „Lucen je klenotník, proslulý umělec, který vyrábí šperky, co... co mi připomínají šperky mého otce. Bude hodně drahý.“

„Ale vždyť máš Aladinovu jeskyni!“ usmála se Bonnie. „Chci říct, že budeš mít dost peněz, když nějaké klenoty prodáš, ne? Nebo bys snad potřebovala víc?“

„Ale to jsou klenoty pana Damona,“ bránila se lady Ulma zděšeně. „I když o tom neví, zdědil veškerý majetek starého Drohzneho, stal se mým majitelem a majitelem veškerého mého majetku...“

„Tak nejdřív vyřídíme úředně tvoje osvobození a pak to vezmeme jedno po druhém,“ rozhodla Meredith svým nejrozhodnějším a nejrozumnějším tónem.

Milý deníčku,

tak stále ještě píšu jako otrokyně. Dneska jsme byli vyříditi osvobození lady Ulmy, ale nakonec jsme se rozhodli, že my s Bonnií a Meredith bychom měly přece jenom zůstat „osobními asistentkami“. To kvůli tomu, že Ulma upozornila Damona, že by vypadal podivně a nemoderně, kdyby neměl několik půvabných dívek jako kurtizány.

Má to ovšem i světlé stránky – jako kurtizány musíme pořád nosit krásné šaty a drahé šperky. Vzhledem k tomu, že od té doby, co mi starý Drohzne rozmrskal džíny, ve kterých jsem do tohoto světa přišla, mám na sobě pořád jedny a ty samé, mě tahle vyhlídka opravdu nadchla.

Ale ve skutečnosti nejsou hlavním důvodem mého nadšení nové šaty. Všechno, co se přihodilo od chvíle, kdy jsme osvobodili lady Ulmu a přijeli na její bývalé sídlo, mi připadá jako nádherný sen. Dům byl samozřejmě zničený a zjevně se stal doupětem pro divoká zvířata, která ho používala nejen jako ložnici, ale i jako záchod. Dokonce jsme objevili stopy vlků a dalších zvířat i v patře, což mě přivedlo k otázce, zda se i v tomhle světě nevyskytují vlkodlaci. Zjevně ano, a někteří dokonce ve velmi vysokém postavení u různých feudálních pánů. Možná by Caroline prospěla dovolená v tomhle světě, aby se pořádně seznámila se skutečnými způsoby

vlkodlaků – říká se, že nenávidí lidi natolik, že ani nekupují lidské a upíří (kdysi lidské) otroky.

Ale zpátky k sídlu lady Ulmy. Má základy a stěny z kamene a uvnitř je obložený tvrdým dřevem, takže nosná konstrukce je v pořádku. Závěsy a tapiserie jsou samozřejmě na cáry, takže když se dovnitř vydáte s baterkami a látky povlávají ze stěn všude kolem vás, působí to dost strašidelně. A to ani nemluvím o obrovských pavučinách. Pavouky nesnáším ze všeho nejvíc.

Ovšem stejně jsme se vydali dovnitř. Naše baterky připomínaly zmenšenou verzi toho obrovského karmínového slunce, které se neustále převaluje nad obzorem a všechno venku poskvřňuje barvou krve – ale zavřeli jsme za sebou dveře a zapálili oheň ve velikém krbu v místnosti, o které nám lady Ulma řekla, že to býval hlavní sál – myslím, že to je místo, kde se stoluje a bývají tam velké večírky a oslavy. Na jedné straně je na zvýšeném stupni obrovský stůl a nad ním balkon pro hudebníky a zbytek tvoří taneční sál. Lady Ulma říká, že tam taky spali v noci všichni sloužící (ve velkém sále, ne na galerii pro hudebníky).

Když jsme vyšli nahoru, uviděli jsme – přísahám! – několik tuctů ložnic s obrovskými sloupkovými postelemi, které budou potřebovat nové matrace, nebesa, povlečení a přehozy, ale nerozhlíželi jsme se tam dlouho. Ze stropu viseli netopýři.

Zamířili jsme do ateliéru Ulminy matky. Byl to veliký pokoj, kde mohlo sedět minimálně čtyřicet lidí a šít oděvy, které navrhovala. A teď přichází ta vzrušující část vyprávění!

Lady Ulma přistoupila k jedné šatní skříni a odhrnula rozedrané a moly prožrané šaty, které v ní visely. Stiskla několik různých bodů a zadní část skříně se odsunula! Uvnitř bylo ukryté uzoučké schodiště, které vedlo dolů.

Musela jsem pořád myslet na hrobku Honorie Fellowé a přemýšlela jsem, jestli se dole třeba nezabydlel nějaký upír, ale vím, že to bylo hloupé, protože přes vchod na schodiště byly napnuté husté pavučiny. Damon přesto trval na tom, že půjde dolů první, protože nejlíp vidí ve tmě – ale já si myslím, že ve skutečnosti byl prostě zvědavý, co tam dole je.

Po jednom jsme sestupovali za ním a snažili jsme se být při chabém světle baterek opatrní na schodech, a vtom... no, pro to, co jsme objevili, asi ani neexistují slova. Na okamžik jsem byla zklamaná, protože všechno na pracovním stole vypadalo spíš zaprášeně než třpytivě, ale lady Ulma začala jemně otírat drahokamy speciálním hadříkem a Bonnie objevila váčky a balíčky – a když je vysypala, bylo to, jako kdyby vylila na stůl duhu! Damon našel skříň, kde byly nekonečné řady šuplíků plných náhrdelníků, náramků, prstenů, pažních

náramků, nákotníků, náušnic, nosních kroužků, jehlic a ozdob do vlasů a dalších šperků!

Nemohla jsem uvěřit svým očím. Vysypala jsem jeden váček do dlaně a zjistila jsem, že mi mezi prsty protékají překrásné jiskřivé diamanty, některé z nich byly velké jako můj nehet na palci. Byly tam také bílé i černé perly, jednak menší a přesně sladěné podle velikosti, jednak větší a zajímavých tvarů – některé byly veliké skoro jako meruňka a vytvářely růžové nebo stříbrné odlesky. Viděla jsem safíry velké jako čtvrták, které jiskřily tak, že to bylo vidět přes celou místnost. Měla jsem plné hrsti smaragdů, olivínů, opálů, rubínů, turmalínů a ametystů – a viděla jsem hromady lapisu lazuli, samozřejmě určeného k podplácení upírů.

A hotové šperky byly tak nádherné, až se mi chtělo skoro plakat. Všimla jsem si, že lady Ulma si opravdu tiše poplakala, ale myslím, že částečně to bylo i štěstím, když jsme všichni tolik chválili její šperky. Během několika dnů se z otrokyně, jíž nepatřilo v širém světě vůbec nic, stala neuvěřitelně bohatou dámou, která vlastní sídlo a všechny prostředky, jež kdy může potřebovat, aby ho udržela na patřičné úrovni. Rozhodli jsme se, že i když se hodlá provdat za svého milého, bude nejlepší, když ho Damon tiše odkoupí a osvobodí a zatím bude hrát „pána domu“, dokud neodjedeme. Během té doby se budeme chovat k lady Ulmě jako ke členu rodiny a šperkař Lucen se bude věnovat své práci,

a teprve až odjedeme, spolu s lady Ulmou v tichosti převezme Damonovo místo. Feudální pánové v okolí naštěstí už nejsou žádní démoni, ale jen upíři, kteří nemají tolik výhrad k tomu, když lidé vlastní rozsáhlé majetky.

Už jsem vyprávěla o Lucenovi? Pokud jde o šperky, je to neuvěřitelně nadaný umělec! Má spalující touhu tvořit – jako mladý otrok nejdřív vyráběl věci z hlíny a semen a představoval si, že vyrábí šperky. Pak měl to štěstí, že se dostal jako pomocník ke šperkaři. Tak dlouho litoval osudu lady Ulmy a tak dlouho ji miloval, že mu to připadá skoro jako zázrak, že spolu konečně mohou doopravdy být – a co je nejdůležitější, že spolu mohou být jako svobodní občané.

Báli jsme se, že Lucenovi se nebude líbit pomyšlení, že ho odkoupíme jako otroka a nedáme mu svobodu, dokud neodjedeme, ale on nikdy ani nedoufal, že se stane svobodným – to kvůli svému talentu. Je to jemný, něžný a laskavý muž s úhlednou malou bradkou a šedivýma očima, které mi připomínají Meredith. Je tak překvapený, že se k němu chováme slušně a nenutíme ho pracovat ve dne v noci, že by přistoupil na cokoliv, jen aby mohl být v blízkosti lady Ulmy. Myslím, že byl učněm a pomocníkem jejího otce a zamiloval se do ní už před všemi těmi lety, jenom to musel tajit, protože se nikdy v životě nemohl jako otrok ucházet o dceru šperkaře vznešeného původu. Jsou teď spolu tak šťastní!

Lady Ulma vypadá každým dnem krásnější a mladší. Požádala Damona o dovolení, aby si mohla obarvit vlasy načerno, a on jí řekl, ať si je klidně nabarví třeba narůžovo, pokud chce, a ona je teď neuvěřitelně krásná. Nedokážu uvěřit, že jsem si o ní kdy mohla myslet, že je to stará bába – ale tohle dokáže utrpení, strach a beznaděj udělat s vaším vzhledem. Každíčkový z těch šedivých vlasů byl od toho, že byla otrokyní. Žádný majetek, žádná možnost rozhodovat o svém budoucím osudu, žádné bezpečí, dokonce ani žádná možnost ponechat si vlastní děti, pokud se jí narodí.

Zapomněla jsem ti říct o další světlé stránce, která se pojí s tím, že jsme ještě na nějakou dobu zůstaly s Bonnií a Meredith „osobními asistentkami“ – a totiž o tom, že takhle můžeme zaměstnat spoustu ubohých žen, které se živí šitím, protože lady Ulma touží navrhovat šaty a ukázat jim, jak se vyrábějí, takže se rozhodla nás patřičně obléci do toho nejlepšího. Říkali jsme jí, aby prostě odpovídala, ale ona se brání, že celý život snila o tom, že bude navrhovat šaty jako její maminka, a teď prostě umírá touhou to vyzkoušet – a má tu úžasnou příležitost obléct tři naprosto odlišné typy dívek. A já zase umírám touhou vidět, s čím přijde. Už začala tvořit první nákresy a zítra přijde obchodník s látkami, aby si mohla vybrat materiál.

Damon mezitím najal asi dvě stovky mužů (doopravdy!), aby vyčistili sídlo lady Ulmy, vyměnili tapiserie

a závěsy, zrenovovali vodovodní a odpadní systém, vy-
leštili nábytek, který se dobře zachoval, a koupili nový
tam, kde se rozpadl. A ano, taky zasadí předpěstované
květiny a stromy do zahrad a osadí fontány a podobně.
Myslím, že když na tom pracuje tolik lidí, budeme se
mocht nastěhovat během pár dní.

Tohle všechno má ještě jeden účel než jenom potěšit
lady Ulmu. Jde o to, aby Damon se svými „osobními
asistentkami“ mohl být přijímán ve vysoké společnosti,
až letos začne plesová sezona. Na konec jsem si totiž
nechala to nejlepší. Lady Ulma i Sage okamžitě poznali
osoby z hádanek, které nám zadala Misao!

Zřejmě to jenom potvrzuje to, co jsem si myslela před-
tím – že Misao nikdy nenapadlo, že bychom se skutečně
dostali až sem a že bychom dokázali získat přístup na
místa, kde se Šiničim schovali dvě poloviny liščího klíče.

Jenže existuje velmi jednoduchý způsob, jak dostat
pozvání do domů, kam se potřebujeme dostat. Pokud
budeme nejnovější a nejbombastičtější zbohatlíci v okolí
a pokud vypustíme fámu o tom, že se lady Ulma vráti-
la na své právoplatné místo, všichni se s ní budou chtít
seznámit... a dostaneme určitě pozvánky na večírky!
A přesně takhle se dostaneme do těch dvou sídel, která
potřebujeme navštívit, abychom se tam porozhlédli po
polovinách liščího klíče, které potřebujeme k osvobození
Stefana! A kromě toho máme neuvěřitelné štěstí, protože

právě teď začíná období, kdy se pořádají večírky a plesy, a obě sídla, o která nám jde, budou pořádát nějakou akci – v jednom bude slavnost a ve druhém večírek na oslavu prvních květin.

Vím, že teď píšu roztřesenou rukou. Třesu se celá při pomyslení, že se skutečně vydáme hledat klíč, který nám umožní osvobodit Stefana z vězení.

Ach, deníčku, je pozdě a já nemůžu – nedokážu psát o Stefanovi. Být s ním ve stejném městě a vědět, kterým směrem je jeho vězení... a přesto nemít možnost ho alespoň zahlédnout... Mám tak uslzené oči, že ani nevidím, co píšu. Chtěla jsem se trochu vyspat, abych se připravila na další rušný den, kdy budu dohlížet na práce a sledovat, jak sídlo lady Ulmy rozkvétá jako poupě – ale teď se bojím, že budu mít noční můry o tom, jak Stefanova ruka pomalu vyklouzává z mojí...

2.

Onu „noc“, kdy se konečně nastěhovali, tak učinili v pozdní hodinu, aby byla všechna okolní sídla, která míjeli, již ztichlá a temná.

Elena, Meredith a Bonnie si vybraly pokoje v patře tak, aby byly blízko sebe. Poblíž byla luxusní koupelna zdobená bledě modrými a bílými dlaždicemi, které vévodila lázeň ve tvaru růžového květu, tak velká, že se v ní dalo i plavat. Voda se ohřívala v kotli na uhlí, kde o oheň pečovala usměvavá služebná.

Elenu velmi potěšil následující vývoj událostí. Damon v tichosti zakoupil množství otroků od soukromého důvěryhodného prodejce a pak jim okamžitě věnoval svobodu s tím, že jim nabídl plat a určitou dobu volna. Téměř všichni bývalí sloužící byli jenom rádi, že mohou zůstat za takovýchto podmínek, a našlo se jen několik,

kteří se rozhodli odejít – převážně žen, jež se vydaly hledat svoji rodinu. Ostatní zůstali, aby se stali zaměstnanci lady Ulmy, jakmile Damon, Elena, Bonnie a Meredith osvobodí Stefana a odejdou.

Lady Ulma se zabydlela v „panské“ ložnici v přízemí, přestože Damon téměř musel použít fyzického násilí, aby ji tam dostal. On sám si vybral pokoj, který ve dne sloužil jako kancelář, protože stejně nebylo pravděpodobné, že by po nocích v sídle trávil mnoho času.

Kolem této skutečnosti se vytvořila poněkud trapná situace. Většina zaměstnanců věděla, jak to u pánů-upírů chodívá, a tak mladé dívky a ženy, které přišly jako šičky nebo služebné a kuchařky, očekávaly cosi jako rozpis, podle kterého se budou postupně střídat jako dárkyně.

Damon to vysvětlil Eleně, která tuto myšlenku zavrhla hned od počátku. Poznala, že Damon doufal ve stálý přísun různých dívek, od štíhlých a půvabných jako květina po kyprá děvčata s červenými tvářičkami, která by byla vděčná za to, že se s nimi zachází jako se soudkem vína, protože podle tradice by pak dostávala krásné náramky a všelijaké cetky.

Stejně tak Elena zavrhla myšlenku lovu na lidi. Sage se zmínil o tom, že dokonce zaslechl fámy, že se lov provozuje i ve spojení se světem Venku – jako vysoce pokročilý školicí kurz Navy SEAL.

„Takže nakonec se do našeho světa vracejí jako upíří

lovci,“ ušklíbla se Elena. „Je mi jasné, že vy dva dokážete vyrazit na lov a ulovit lidi, jako když pár sov loví myši – jenom se potom neobtěžujte sem vracet, protože brány budou zamčené, a to napořád.“ Vracela Sageovi pohled s ocelovým výrazem, až odspěchal honem něco kutit na panství.

Eleně nevadilo, že se Sage přistěhoval k nim. A poté, co slyšela, jak Sage zachránil Damona před davem, který ho přepadl po cestě na Shromaždiště, se v duchu rozhodla, že kdyby Sage někdy zatoužil po její krvi, bez zaváhání mu ji poskytne. Po několika dnech, kdy bydlel v domě poblíž doktora Meggara, se spolu s nimi přestěhoval do sídla lady Ulmy. Elena přemítala, jestli její úzkostlivé skrývání aury a Damonova diskrétnost nepřipravují Sageho o informaci, kterou má právo znát. A tak mu věnovala čím dál otevřenější náznaky, až se nakonec zlomil v pase smíchy a pak jí se slzami smíchu v očích (byl to opravdu smích?) vysvětlil, že Američané přece mají takové přísloví o tom, že můžete koně přivést k vodě, ale nemůžete ho přinutit, aby pil. Vysvětlil jí, že v jeho případě by mohla přivést vrčícího černého pantera (což byl obraz, který v duchu spojovala vždy s Damonem) k vodě, pokud by měla elektrický bič a bodec na slony, ale pak by byla blázen, kdyby se k němu otočila zády. Elena se spolu s ním smála, až se nakonec také rozplakala, ale přesto opakovala, že kdykoliv by zatoužil po její krvi, stačí říct a rozumná dávka je jeho.

Nyní byla prostě ráda, že je Sage s nimi. Její srdce už bylo plné Stefana, Damona – a dokonce i Matta, navzdory jeho zběhnutí –, než aby hrozilo, že bude mít slabost pro dalšího upíra, bez ohledu na to, jak dokonale by jim to ladilo. Vážila si Sageho jako přítele a ochránce.

Elenu překvapilo, nakolik se naučila spoléhat na Lakšmí. Byla jakýmsi jejím domácím skřítkem – obstarávala pochůzky, do kterých se nikomu nechtělo, ale postupně se stále více stávala osobní komornou lady Ulmy a Eleniným zdrojem informací o tomto podivném světě. Lady Ulma byla stále oficiálně upoutána na lůžko a to, že měla Lakšmí po ruce v kteroukoliv denní nebo noční dobu, aby vyřizovala její vzkazy, bylo velice šikovné. Jí také Elena mohla pokládat otázky, kvůli kterým by na ni kdokoliv jiný hleděl jako na blázna. Mají koupit talíře, nebo se jídlo servíruje na velikých chlebových plackách, které zároveň slouží pro utírání mastných prstů? (Talíře nedávno přišly do módy spolu s vidličkami, které teď představují poslední výkřik módy.) Kolik se běžně platí pomocníkům a pomocnicím v domácnosti? (To bylo třeba odhadnout, protože v žádné domácnosti se sloužícím neplatí, jen dostávají oděv z erárních zásob a povolují se jim dva dny svátků ročně.) Ačkoliv byla Lakšmí velice mladá, byla poctivá a odvážná a Elena ji zaučovala, aby mohla být pravou rukou lady Ulmy, až bude natolik v pořádku, aby se mohla ujmout povinností paní domu.

Milý deníčku,
je noc před naším prvním večírkem –
nebo spíš slavností. Ale já se moc slav-
nostně necítím. Strašně moc se mi stýská po Stefanovi.

A taky hodně myslím na Matta. Jak se sebral a prostě odešel pryč. Byl na mě tolik naštvaný, že se dokonce ani neohlédl. Nechápal, jak jsem mohla... mít slabost pro Damona, a přitom pořád tolik milovat Stefana, až mi to doslova láme srdce.

Elena odložila pero a nepřítomně zírala na svůj deník. Její stesk se projevil skutečnou fyzickou bolestí v hrudi, která by ji vyděsila, kdyby netušila, jaká je její skutečná příčina. Stefan jí chyběl tak zoufale, že sotva dokázala jíst nebo spát. Stefan zaujímal část její mysli, která se

neustále připomínala bolesti, jako amputovaná končetina, jež také nikdy nepřestane bolet, i když dávno chybí.

Dnes v noci nepomohlo ani psaní deníku. Jediné, o čem dokázala psát, byly bolestně dráždivé vzpomínky na dobré časy, které spolu se Stefanem prožili. Jak to bylo krásné, když stačilo jen otočit hlavu a vědět, že ho *uvidí* – jaká to byla výsada! A teď je pryč a na jeho místě v srdci zbyl jen trýznivý zmatek, vina a nervozita. Co se s ním asi děje právě teď, kdy už nemá tu výsadu, že stačí jen otočit hlavou a uvidět ho? Oni... mu ubližují?

Ach, Bože, kdybych tak...

Kdybych ho tak přiměla zamknout všechna okna v penzionu...

Kdybych tak byla podezřívavější vůči Damonovi...

Kdybych tak dokázala poznat, že tu noc má něco za lubem...

Kdyby... kdyby...

Ta slova se vracela v rytmu jejího srdce. Uvědomila si, že má pevně stisknutá víčka a vzlyká do toho rytmu a zatíná pěsti.

Pokud se budu cítit takhle – pokud dovolím pocitům, aby mě zlomily – stane se ze mě jenom nepatrná částička ve vesmíru. Budu zlomená a rozprášená do nicoty – a i to by bylo lepší, než abych po něm tak zoufale toužila...

Elena zvedla hlavu... a zjistila, že hledí dolů na vlastní hlavu položenou na deníku.

Zalapala po dechu.

Její první reakcí opět bylo pomyšlení na smrt. A pak, omámená slzami, si velmi pomalu uvědomila, že to udělala znovu.

Je venku mimo své tělo.

Tentokrát si ani neuvědomovala, že by učinila vědomé rozhodnutí, kam se vydat. Prostě se rozletěla tak rychle, že ani nestačila postřehnout směr. Bylo to, jako by ji něco táhlo, jako by byla ocasem komety, která se prudce řítí vesmírem vpřed.

V jednu chvíli si se známým úlekem uvědomila, že prochází věcmi. Pak prudce změnila směr, jako konec biče při zášlehu, a byla katapultována do Stefanovy cely.

Když přistála v cele na podlaze, ještě stále vzlykala. Nebyla si jistá, jestli má fyzickou podobu a podléhá zemské tíži, a bylo jí to v tu chvíli jedno. To jediné, co dokázala vidět a vnímat, byl Stefan – byl příšerně hubený, ale ze spánku se usmíval – a pak už klesla k němu, skrze něj, narážela do něj ve své nehmotné podobě jako peříčko a přitom stále plakala, až se konečně probudil.

„Copak mě nemůžete nechat alespoň pár minut v klidu vyspat?“ vyštěkl a doplnil větu několika peprnými italskými slovy, která Elena ještě nikdy předtím neslyšela.

Elenu okamžitě zachvátil pláč a vzlykala tak, že ani neslyšela útěšná slova. Oni mu dělají hrozné věci a přitom používají její podobu! To je příšerné... Učí Stefana,

aby ji *nenáviděl*. Nenávidí teď sama sebe. *Všichni* na celém světě ji nenávidí...

„Eleno! Eleno, neplač, lásko moje!“

Elena omámeně zvedla oči, jen aby zblízka uviděla Stefanovu hrud', a pak se znovu rozvzlykala a zkoušela si otřít nos do Stefanova věžeňského mundúru, který vypadal, že cokoli, co s ním udělá, ho může jenom vylepšit.

Samozřejmě to nešlo, stejně jako nedokázala cítit dotek paže, kterou se ji pokoušel něžně obejmout. Nevzala si s sebou přece svoje tělo.

Ale nějak záhadně se jí podařilo s sebou přinést své slzy a chladný houževnatý hlas kdesi uvnitř v hlavě jí radil: *Nepromrhej ty slzy, ty blázne! Využij je. Pokud chceš plakat, plač nad jeho tváří a rukama. A nezapomeň, všichni tě nenávidí...*

Dokonce i Matt tě nenávidí, přitom ten má rád každého, pokračoval drobný krutý hlásek a Elena se znovu rozvzlykala a nepřítomně zaznamenávala účinek každé slzy. Každá slzička proměnila bledou kůži v zarůžovělou tam, kam dopadla, a zdravá barva se pak šířila do okolí jako kruhy na vodě, jako kdyby Stefan byl tuň a ona na něm spočívala, voda na vodě.

Až na to, že jí slzy proudily tak rychle, až to vypadalo jako bouřka na Wickerijském rybníce – což jí jenom připomnělo, jak do toho rybníka kdysi spadl Matt, když se

pokoušel zachránit malou holčičku, která se propadla skrz led... a to, že Matt ji teď nenávidí...

„Neplač, no tak, neplakej, lásko moje nejmilovanější,“ prosil ji Stefan tak srdceryvně, že by každý uvěřil, že to tak opravdu myslí. Ale to by neměl... Elena věděla, že určitě vypadá příšerně, obličej opuchlý a zbrázděný slzami – žádná láska! A on musí být cvok, když se ji pokouší uklidnit, aby neplakala – její slzy mu dodávají životní sílu všude tam, kam dopadnou. Také v něm se rozpoutala celá bouře citů, silně a zřetelně slyšela jeho telepatický hlas:

Eleno, odpusť mi, prosím – ach, Bože, dopřej mi jenom jediný okamžik s ní! Jen jediný okamžik! Pak už vydržím cokoliv, dokonce i opravdovou smrt. Jenom okamžik, kdy bych se jí mohl dotknout!

A Bůh možná na okamžik shlédl dolů a slitoval se. Eleniny rty se vznášely a chvěly nad Stefanovými, jako kdyby mu snad takhle mohla ukradnout polibek stejně, jako to dělávala, když spal. Na vteřinu se jí zdálo, že cítí na svých rtech teplé rty Stefanovy a že ji na víčkách zašimraly jeho řasy, když otevřel úžasem oči.

Oba na okamžik strnuli s očima doširoka otevřenými, žádný z nich se neodvažoval ani trošičku pohnout. Ale Elena si nedokázala pomoci, když ucítila, jak Stefanovy horké rty vysílají vlny žáru do celého jejího těla – ponořila se do polibku jako do tůně, a přestože pečlivě dbala,

aby zůstala ve stejné pozici, pohled se jí rozostřil a nakonec oči úplně zavřela.

Na řasách ucítila dotek Stefanovy tváře a pak ten krásný okamžik pomalu dozněl. Elena měla dvě možnosti – buďto telepaticky vřískat a stěžovat si, že jim *Il Signore* dopřál přesně jen to, oč Stefan žádal, nebo posbírat veškerou odvalu a na Stefana se usmívat a utěšit ho.

Její lepší já zvítězilo, a když i Stefan otevřel oči, uviděl, jak se Elena nad ním naklání a předstírá, že mu odpočívá na hrudi. Usmívala se na něho a upravovala si vlasy.

Stefan jí s úlevou úsměv vrátil. Cítil, že vydrží všechno, jen když Elena nebude trpět.

„Je ti jasné, že Damon by na tvém místě byl praktický,“ škádlila ho. „Určitě by chtěl, abych dál plakala, protože nakonec by přece jen byla nejdůležitější jeho kondice. A modlil by se za...“ Odmlčela se a nakonec se rozesmála, což Stefana přimělo k úsměvu. „Nemám poňetí, za co by se modlil,“ prohlásila nakonec. „Myslím, že Damon se nemodlí.“

„Asi ne,“ souhlasil Stefan. „Když jsme byli malí – a lidé, kněz v našem městě chodil o holi a těšilo ho víc ji používat na mladé výtržníky než jako oporu pro chůzi.“

Elena si vzpomněla na drobného chlapce přikovaného k ohromnému těžkému balvanu tajemství. Byla snad víra jednou z těch věcí, kterou potají uzamkl a zajistil spous-

tou pevných dveří jako jeskyni v lůně hory – až nakonec téměř všechno, na čem mu záleželo, skončilo uvnitř?

Na tohle se Stefana nezeptala. Místo toho ztišila svůj „hlas“ na nejjemnější telepatický šepot, jen to nejslabší podráždění neuronů ve Stefanově vnímavém mozku: *Jaké další praktické věci tě napadají, které by asi Damon řešil? Věci, které se týkají útěku?*

„No... ohledně útěku? První, co mě napadá, je, že by ses měla velmi dobře vyznat ve městě. Mě sem přivedli se zavazanýma očima, ale vzhledem k tomu, že nemají tu moc sejmout prokletí z upírů a proměnit je opět v lidi, zůstaly mi všechny ostatní smysly. Řekl bych, že je to město veliké zhruba jako New York a Los Angeles.“

„Velké město,“ udělala si Elena v duchu poznámku.

„Ale naštěstí ty čtvrti, které nás zajímají, leží jen v jihozápadní části města. Město by mělo být spravováno Strážci – ale ti pocházejí z Druhé strany a démoni a upíři tady již dávno pochopili, že lidé se mnohem víc bojí *jich* než Strážců. V současné době zde vládne asi dvanáct až patnáct feudálních hradů nebo sídel a každý z nich spravuje značnou část půdy kolem města. Pěstují vlastní jedinečné produkty a prodávají je tady na tržištích. Například Clarion Loess Black Magic pěstují a vyrábějí upíři.“

„Chápu,“ odpověděla Elena, která neměla nejmenší ponětí, o čem to vlastně mluví, až na zmínku o víně

Black Magic. „Ale všechno, co doopravdy potřebujeme vědět je, jak se dostat do Ši-ne-Ši, do tvého vězení.“

„To je pravda. No, nejjednodušší asi bude najít čtvrt kitsune. Ši-ne-Ši je komplex budov, z nichž ta největší nemá střechu a je zakřivená, možná ze země nepoznáš...“

„Myslíš tu budovu, která vypadá jako antické koloseum?“ přerušila ho Elena dychtivě. „Měla jsem možnost se na město podívat seshora, když jsme přicházeli.“

„Ano, ta věc, co vypadá jako koloseum, skutečně je koloseum,“ usmál se Stefan.

Opravdu se usmál, cítí se teď dost dobře na to, aby se dokázal smát, zaradovala se Elena v duchu.

„Takže až tě odsud dostaneme, musíme prostě od toho kolosea zamířit k bráně zpátky do našeho světa,“ prohlásila Elena. „Ale abychom tě mohli osvobodit, musíme – musíme najít určité věci – a ty budou pravděpodobně v jiných částech města.“ Pokoušela se vzpomenout si, jestli někdy Stefanovi vyprávěla o liščím dvojklíči, nebo ne. Asi bude lepší se o něm nezmiňovat, pokud už to neudělala.

„Pak bych si asi najal místního průvodce,“ odpověděl Stefan okamžitě. „Já ve skutečnosti o městě vůbec nic nevím, jenom to, co mi řeknou stráže – a nejsem si jistý, jestli se jim dá věřit. Ale obyčejní lidé budou pravděpodobně vědět to, co potřebuješ zjistit.“

„To je dobrý nápad,“ odpověděla Elena. Kreslila si neviditelné poznámky prstem na jeho hrud'. „Myslím, že Damon doopravdy udělá všechno, co může, aby nám pomohl.“

„Přičítám mu ke cti, že přišel,“ odpověděl Stefan, jako kdyby si to teprve promýšlel. „Takže dodržel svůj slib, je to tak?“

Elena přikývla. Hluboko, velmi hluboko v mysli se jí objevila myšlenka: *Svůj slib, který mi dal, že se o tebe postará. Svůj slib tobě, že se postará o mě. Damon vždycky dodrží své sliby.*

„Stefane,“ oslovila ho znovu v nejtajnějším koutku mysli, kde si mohli vyměňovat informace v soukromí – jak doufala, „měl bys ho vidět, opravdu. Když jsem použila Křídla vykoupení a najednou odčinila každou zlou věc, která ho kdy zatvrdila a naučila ho krutosti. A když jsem pak použila Křídla čistoty a celý ten balvan, který svírá jeho duši, se najednou rozpadl na kusy... Myslím, že si ani neumíš představit, jaký člověk se z něj na tu dobu stal. Byl tak dokonalý – a tak nový, úplně jiný, než ho známe. A potom, když se rozplakal...“

Elena vnímala, jak se ve Stefanovi střídají tři emoce: nevíra, že by Damon plakal, navzdory všemu, co mu Elena vyprávěla. Pak víra a údiv, když mu Elena předala obrazy a vzpomínky. A nakonec potřeba ji utěšovat, když mu poslala poslední obraz Damona odhodlaného